

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

01/2021/HR

Krist naša budućnost!

Uvodni članak:
Krist – naša budućnost!

Služba Božja:
Sve je spremno

Nauk:
Početak ljudskog života

Novoapostolska Crkva
International

Krist naša budućnost

Draga braćo i sestre,

prošla je 2020. godina bila obilježena pandemijom koronavirusa. Jedno nam ta kriza nije mogla uzeti, a to je naše pouzdanje u Boga! On jest i ostaje naš nebeski Otac koji ima dobre naume sa svojom djecom.

Takva naša vjera treba određivati i našu budućnost. Premda ne znamo što će nam godina 2021. donijeti, započinjemo je u uvjerenju da Isus dolazi uskoro! To je cilj naše vjere. Stoga naše geslo za ovu godinu glasi:

Krist – naša budućnost!

Krist je naša budućnost jer nam poklanja sigurnost. U njemu nalazimo snagu i motivaciju da ustrajemo na putu naše vjere. Ne smiju nas obeshrabriti ni poteškoće života ni odnos drugih ljudi prema nama. Odlučno trebamo ići prema svom cilju.

Krist je naša budućnost! On je naše spasenje i želi da savršeni dođemo k njemu. Njegova smrt i uskrsnuće osnova su za to. On zna da se možemo izboriti za svoje spasenje i pruža nam sve što nam je za to potrebno. Pouzdano je Gospodinovo obećanje da će svoj narod dovesti do vječne slave. Budemo li mu ostali vjerni, možemo se nadati njegovoj milosti. I možemo biti sigurni da će njegova slava zasjeniti sve naše patnje i tegobe. Krist je naša budućnost! On je rješenje za našu budućnost.

Važno je međutim kako živimo, kako se ponašamo, kako vjerujemo. Da bismo navijeke živjeli kod Krista, već danas težimo za zajedništvom s njime. Njegovo Evanđelje je temelj na kojem počivaju brak, obitelj i naš odnos prema bližnjemu. Isus Krist je uzor za kojim želimo težiti.

Za novu vam godinu želim svima da sve vaše misli i sve što doživite bude prožeto njegovim mirom! Neka vas prati Božji blagoslov i neka mir Uskrsloga bude s vama! Imajmo pouzdanja u Isusa Krista – naša budućnost ovisi o tome! Ako naš pogled bude usmjeren prema Kristu, stići ćemo do cilja.

Jean Luc-Schneider

Približno 500 vjernika se 4. kolovoza 2019. okupilo u dvorani contry hotela Pullman u Sao Paulu (Brazil) na službu Božju s Veleapostolom Jean-Lucom Schneiderom

Sve je spremno

Draga moja braćo i sestre, zahvaljujemo našem nebeskom Ocu da nam je omogućio doživjeti ovu svečanu službu Božju ovdje u São Paulu. Svjestan sam da je ovo za vas poseban dan jer vaš okružni apostol odlazi u mir a dolazi novi da nastavi njegov posao. Poseban je to trenutak, ali mi ovdje i sada slavimo prije svega službu Božju. Nije u prvom planu smjena okružnih apostola, već svatko od nas osobno i njegov odnos prema Bogu. Bog se zanima za tebe. On te želi ojačati. On te želi utješiti. On te želi pripremiti na ponovni dolazak Isusa Krista. To je sada ono najvažnije. Bog te ljubi, on ima svoje naume s tobom: sve se okreće oko tebe i tvoje duše.

Luka 14,16.17

„Isus mu reče: Neki čovjek pripremi veliku večeru na koju pozva mnoge. Kad bijaše vrijeme večeri, posla slugu svoga da rekne uzvanicima: Dođite, već je sve gotovo!

Bog želi da učvrstimo svoj odnos prema njemu i zajedništvo s njime. Da se slikovito izrazim, danas zatvaramo jedno poglavlje povijesti Novoapostolske Crkve u Brazilu i započinjemo novo. Knjiga međutim ostaje ista. Nov je samo jedan njezin odlomak. Ostaje isto djelo, ista povijest, isti Bog, isti cilj i ist put koji vodi prema cilju. Nema razloga za zabrinutost, ništa se neće promijeniti; nastavljamo svoj hod prema vječnoj domovinu na nebu.

Ovaj nam dan međutim nudi lijepu priliku da se osvrnemo na prošlost te da zahvalimo nebeskom Ocu za blagoslov koji smo mogli doživljavati kroz protekle godine. Ne mogu procijeniti veličinu taj blagoslov, ne mogu ga znati u njegovoj cjelokupnosti. Znam međutim da je Bog blagoslivljao ovu zemlju u godinama u kojima je vaš okružni apostol ovdje radio i da ste vi u to vrijeme mogli doživjeti mnoge trenutke radosti i nade. Nije li primjereno zahvaliti Bogu za njegov blagoslov?

A sada o našoj današnjoj biblijskoj riječi. Radi se o Isusovoj usporedbi. Čovjek je neki pripremio veliku večeru - u Evanđelju po Mateju govori se o svadbenoj gozbi – i na nju pozvao mnoge. Poslao je svog slugu da pozove uzvanike i da im kaže da dođu, jer je sve spremno! Ali nitko se nije odazvao.

Jedan je rekao: „Kupio sma njivu, moram poći da je vidim. Molim te, smatraj me ispričanim!“ Drugi mu reče: „Kupio sam pet jarmova volova, idem da ih okušam. Molim te, smatraj me ispričanim!“ Sljedeći reče: „Oženio sam se, zato ne mogu doći.“ Domaćin je rekao svome sluzi: „Idi brzo na trgove i gradske ulice te dovedi ovamo siromašne, sakate, slijepe, hrome.“ Kasnije mu je još rekao: „Iziđi na putove imeđu ograde i natjeraj svijet da dođe da mi se napuni kuća!“ (Lk 14,18-23).

Večera je slika za zajedništvo s Bogom. Svečana gozba je u židovstvu bila slika za zajedništvo čovjeka s Bogom, za hranu i piće u kraljevstvu Božjem.

Bog je izabrao svoj narod, narod Izraela da bude u zajedništvu s njime, i poslao je svog Sina, svog slugu da kaže ljudima: „Dođite, sve je spremno!“ Oni međutim nisu prihvatili poziv, nisu slijedili Isusa. Stoga je Bog rekao: „Sada treba spasenje ponuditi svim ljudima, ne samo izabranom narodu!“ To je povijesna pozadina, značenje usporedbe, ali ona sadrži poruku i za nas danas. I mi smo izabrani da kao prvenci uđemo u njegovu kraljevstvo. Pozvani smo na Janjetovu svadbenu gozbu (Otk 19,9). To je naša budućnost. I nama Isus govori: „Dođite, jer je sve već spremno!“

Spomenimo se i riječi koje je Isus rekao svojim učenicima kada je govorio o tome da će ih ostaviti: „Kad odem te vam pripravim mjesto, vratit ću se da vas uzmem k sebi i da vi budete gdje sam ja“ (Iv 14,3). Tim je riječima najavio svoju žrtvu. Otišao je i ostavio svoj život. Prinio

je svoju žrtvu i pobijedio pakao i smrt. Time je pripremio mjesto. Njegova je pobjeda konačna i potpuna. Nakon što je Isus nadjačao pakao i smrt i uzišao na nebo, tamo je sve spremno tako da više nije potrebno ništa dodavati. Sve je učinjeno, sve je spremno; na nebu ne treba više učiniti ništa za Kristov ponovni dolazak. Tamo je sve spremno.

I ovdje na zemlji je sve spremno, jer je Isus poslao Duha Svetoga, poslao je apostole i po djelovanju Duha Svetoga i radu apostolske službe sve je spremno. Što je čovjeku potrebno da bi pripao Kristovoj Crkvi, zaručnici, i ušao u kraljevstvo Božje, nudi mu ovdje na zemlji apostolska služba: ponovno rođenje iz vode i Duha, riječ Božju, oprostjenje grijeha i Svetu večeru – sve je spremno i svima ponuđeno.

Kako što je Isus rekao u usporedbi, „siromašni, sakati, slijepi i hromi“ (usp. Lk 14,21), svi, bez obzira kakve bile njihove prilike i okolnosti, bilo da su bogati ili siromašni, mogu dobiti što je potrebno da bi ušli u kraljevstvo Božje. Po apostolskoj službi mogu primiti sakramente, slušati riječi i steći milost i ubrojiti se među prvence. Ove rijči govore

*Nakon što je Isus nadjačao
pakao i smrt i uzišao na nebo,
tamo je sve spremno.*

i poručuju i nama danas da je sve spremno za Kristov ponovni dolazak, na nebu i na zemlji, za svakoga od nas, bez obzira u kakvim prilikama i okolnostima živio.

Svjestan sam i da postoje riječi u Knjizi Otkrivenja: „Zatim opazih jednoga drugog anđela gdje uzlazi od istoka, noseći pečat živoga Boga, i počeo vikati jakim glasom četirima anđelima kojima je bilo dopušteno da pustoše zemlju i more: 'Ne pustošite ni zemlje, ni mora, ni stabala, dok ne zabilježimo pečat sluga našega Boga na njihovim čelima'“ (Otk 7,2.3). Moramo biti oprezni s tumačenjem tih riječi, jer Bog nije ovisan o ljudima. Ne možemo reći kako Bog mora čekati sve dok ne skupi sve koji su mu potrebni u kraljevstvu mira. Da Gospodin ne može doći sve dok stado nije popunjeno. Da mora čekati dok i posljednja duša ne bude zapečaćena i spremna. To nije moguće jer bi to značilo da Bog ovisi o čovjeku: sve je spremno, ali Bog mora

čekati, dok mi ne budemo spremni...?

Bog ne ovisi o ljudima. Gospodin je mogao doći prije 20 godina i uzeti k sebi sve one koji su tada bili spremni i on bi bio u potpunosti ispunio svoj plan. To nam mora biti jasno.

Još jednom ponavljam da Bog ne ovisi o ljudima! Gospodin je mogao doći prije 20 godina, mogao je doći i prije 100 godina i uzeti k sebi one koji su tada bili spremni i njegov bi plan u potpunosti bio izvršen. Za njega je sve gotovo i spremno. Nije točno da on još nije poslao svog Sina jer mora čekati, već je to samo znak njegove ljubavi i milosti. Daje nam još jednu priliku da se pripremimo.

Isus Krist može uvijek doći – sve je spremno.

Ta slika sa slugama koji trebaju biti zapečaćeni znači da moramo napraviti svoj dio posla sve dok smo na zemlji. Tako shvaćamo te riječi: Isus može doći svakoga trenutka. Bog ne ovisi o ljudima.

Okružni apostol Rainer Storck lijevo
(Zapadna Njemačka)

Okružni apostol
Raul Montes de Oca

Okružni apostol
Enrique Minio

U svojoj ljubavi i milosti daje nam međutim još jednu priliku da se pripremimo na ponovni dolazak Isusa Krista. I želi da sve do njegovog ponovnog dolaska tragamo za dušama koje još mogu ili žele biti zapečaćene.

Na taj način možemo bolje razumjeti riječi: „Dođite, već je sve gotovo!“ – Dođi! Isus te očekuje! On ne ovisi o tebi, ali te ljubi. Dođi sada! Ne budi nerazuman poput uzvanika u usporedbi! Najvažnije bi nam trebalo biti da se spremimo na Kristov ponovni dolazak. Nema ničega važnijeg. Njegov se dolazak može dogoditi svakoga dana, u svako doba. Još jednom ponavljam: Sve je spremno, sve možeš dobiti, sve ti je dostupno! Bez obzira na prilike i okolnosti u kojima živiš, već danas možeš sve dobiti što ti je potrebno da bi bio spreman za Gospodinov dolazak: riječ, milost, sakramente. Dođi i uzmi!

Ali taj poziv ne znači samo da dođeš na službu Božju, da čuješ njegovu riječ, primiš oprostjenje grijeha i da slaviš Svetu večeru. „Dođi!“ - znači

slijediti Isusa!

U Evanđelju po Mateju ta je usporedba nadopunjena jednim detaljem o svadbenom ruhu (Mt 22,11-14). Ono nam je potrebno ako želimo ući u kraljevstvo Božje. „Dođi!“ znači stoga također da trebamo slijediti Isusa i razmišljati kao on, djelovati kao on. To znači „doći“.

*Sve što nam još nedostaje,
možemo danas još dobiti
po apostolskoj službi.*

Pozvani smo u vječno zajedništvo s Bogom u njegovom kraljevstvu. Tamo u nebu je sve spremno. Isus može doći svakog trenutka. U svojoj ljubavi i milosti Bog nam daje još jednu

priliku. Sve što nam još nedostaje, možemo danas još dobiti po apostolskoj službi i po djelovanju Duha Svetoga.

Ova riječ ima međutim još jednu razinu značenja. Gozba je slika zajedništva s Bogom, ne samo budućeg zajedništva, nego i zajedništva koje možemo imati već danas i ovdje.

Isus je ovdje na zemlji bio u zajedništvu sa svojim učenicima na gozbi, dok su zajedno jeli i pili. Isus želi biti u zajedništvu i s nama sada, ovdje na zemlji.

I opet slušamo riječi: „Dođite, sve je spremno!“ Isus nam jamči da postoji sve što nam omogućuje zajedništvo s njime. Ništa od onoga što moramo proživjeti – neprijateljstva, nevolje, kušnje, strahove – ne nadilazi, kako kaže apostol Pavao, naše snage: „Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga“ (1 Kor 10,13). Uvijek će se pobrinuti da primimo dovoljno snage koja nam je potrebna da nadvladamo svaku situaciju te da ostanemo u zajedništvu s njime. Moramo međutim prepoznati njegovu pomoć i upravo je to ponekad teško.

Ima jedna zgodna u Starom zavjetu. Sa Hagarom, sluškinjom svoje žene Saraje Abraham je dobio sina, svog prvog sina Jišmaela. Kada je kasnije Saraja rodila Izaka, dala je potjerati Hagaru zajedno s njezinim sinom. Hagara je lutala pustinjom sve dok nije ostala bez vode. Znala je da će bez vode u pustinji umrijeti ona i njezino dijete. Ostavila je dijete pod jednim grmom i udaljila se od njega da ne vidi kako umire. Bog joj tada posla anđela koji joj otvori oči i ona ugleda zdenac koji prije nije vidjela. Zdenac je bio tek rupa u pijesku koju ona nije vidjela. Možda je tražila nešto drugo. Činjenica je da je sada imala vode i time bila spašena zajedno sa svojim djetetom.

I mi se ponekad nađemo u teškim situacijama.

Tražimo Božju pomoć i možda ne vidimo njegovu pomoć, ne prepoznavamo je. Imamo neke svoje predodžbe o tome što bi Bog trebao učiniti. Bogu je međutim na prvom mjestu da nam podari zajedništvo sa sobom. To zajedništvo želi zadržati. Želi da ostanemo povezani s njime. To je cilj njegove pomoći. On nam želi pomoći tako da u svim prilikama života ostanemo povezani s njime. Ali mi ne vidimo njegovu pomoć, jer očekujemo nešto drugo.

Imajmo pouzdanja u Boga! On će se pobrinuti da imamo sve što nam je potrebno da bismo ostali povezani s njime: po riječi, po sakramentima, po dušobrižnicima, po braći i sestrama. Bog vodi računa o tome da svatko dobije ono što mu je potrebno da bi sačuvao vjeru.

Prepustimo se Duhu Svetom da nas vodi kako bismo prepoznali i primili njegovu pomoć. Sve je spremno za naše spasenje.

Da bi nam se moglo pomoći, treba ispuniti čitav niz preduvjeta. I s tim u vezi jedna zgodna iz starih vremena. Spominjete li se Mojsija i naroda Izraela? Bili su u pustinji i ostali bez vode. Narod se počeo prepirati s Mojsijem i rekao mu: „Zar ćemo ovdje umrijeti od žeđi?“ Bog je zapovjedio Mojsiju da

gore: Veleapostol Schneider predaje okružnom apostolu Minio-
u ovlast upravljanja okrugom Južna Amerika
desno: Veleapostol Schneider umirovljuje okružnog apostola
Montesa des Ocu

potekla – toliko vode da su svi mogli piti. Mislim da je očito da je voda već i prije bila tamo, ali je Mojsije morao pokazati poslušnost da bi Bog pomogao narodu. Čim je Mojsije izvršio volju Božju, voda je potekla. Da bismo iskusili pomoć Božju, moramo poslušati Boga, ali ne u smislu vršenja zapovijedi ili iz straha pred kaznom. Kod poslušnosti se radi o odnosu prema Bogu. Mi smo poslušni Bogu i vršimo njegovu volju jer želimo biti u zajedništvu s njime. Biti poslušan znači prihvaćati volju Božju – njegove su misli moje misli, njegova je volja moja volja.

Svi koji su čvrsto odlučni da će na taj način biti povezani s Bogom, osjetit će njegovu pomoć i dobit će od njega sve potrebno da bi sačuvali svoju vjeru. Ovisi samo o našoj odlučnosti hoćemo li biti jedno s Bogom.

Sve je spremno, već postoji sve što ti je potrebno. Milost Božja je spremna za sve. Nema ničega što nam Bog ne bi mogao oprostiti. Sve je spremno, ali mi moramo doći. Moramo se sami ispitati i priznati si da smo sagriješili, a to nije uvijek lako.

Moramo biti spremni shvatiti da je nešto bilo pogrešno. Moramo spoznati da smo nešto mogli učiniti drugačije, da nas nitko nije natjerao na neki grijeh, da je to bila samo naša odluka, pogrešna

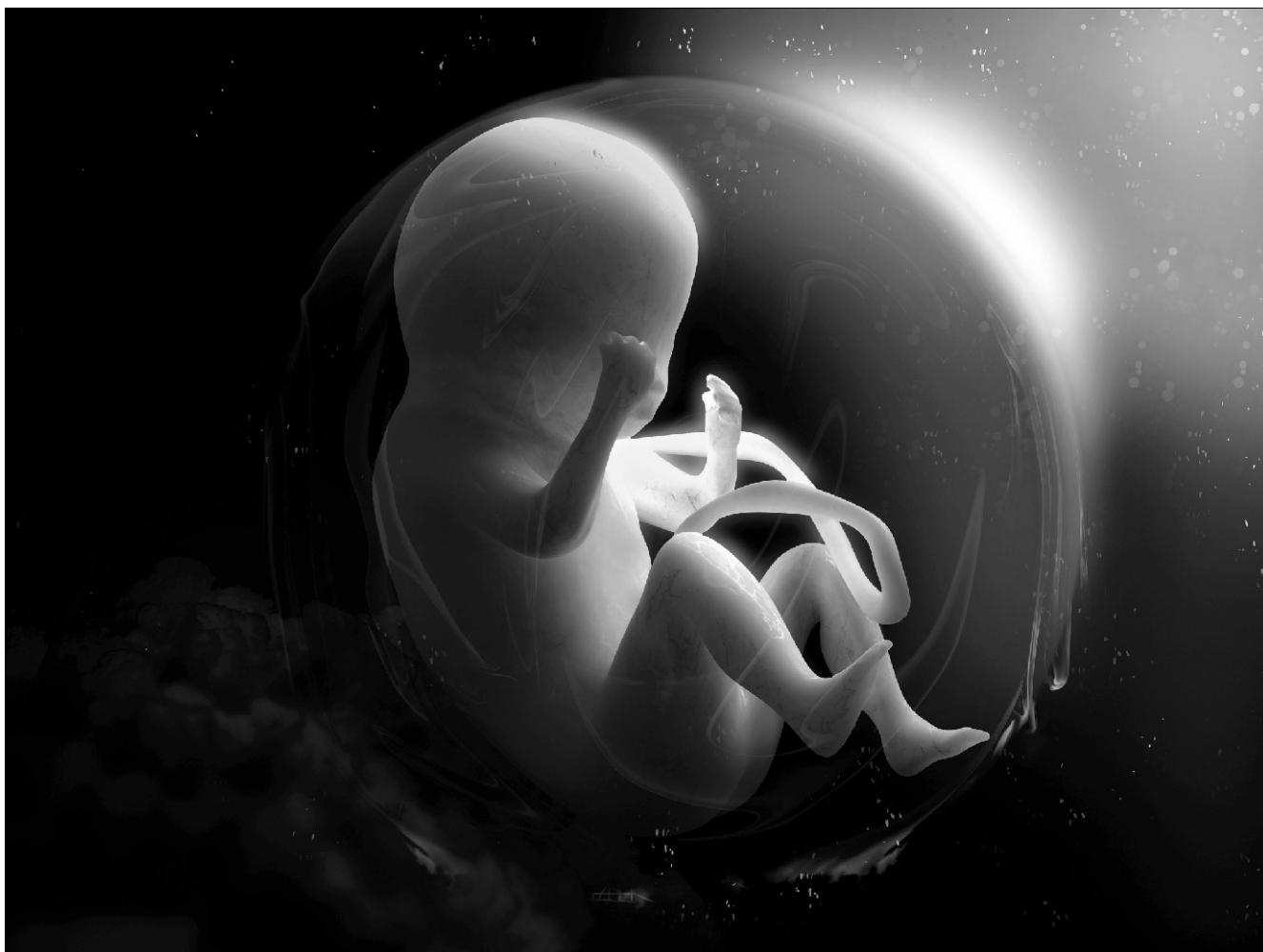
odluka.

Nakon toga dolazimo k Isusu, kajemo se, obraćamo se i primamo milost. Milost je spremna za sve. Dođi! Dođi pokorno, pokajnički, iskreno i primit ćeš milost.

Kao što vidite, poruka je posve jasna. Bog brine da bude spremno sve što je potrebno da bismo mogli ući u njegovo kraljevstvo. Brine o tome da dobijemo sve što je potrebno da bismo već danas ostali u zajedništvu s njime. Sve što mi trebamo učiniti je doći i uzeti što nam je Bog pripremio. Tko se trudi i teži ući u kraljevstvo Božje, uspjeh će. To je Božje obećanje: „Dođite, jer je sve već spremno!“

TEMELJNA MISAO

Gospodin može svakog trenutka opet doći.
Duh Sveti nam po apostolatu daje darove
koji su neophodni za naše spasenje.
Bog će se pobrinuti da mu u svim prilikama
i okolnostima mogemo ostati vjerni.

Početak ljudskog života

Spriječavanja začeca i darivanja organa, želja za djecom i pripomoć pri umiranju: pitanje života i smrti nameće se neposredno i sasvim osobno. Da bismo novoapostolskim vjernicima dali smjernice kako se odgovorno ponašati, ovdje elaboratom „Početak i kraj ljudskog života“ donosimo stanje stvari sa stanovišta novoapostolske vjere.

Na početak ljudskog života može se gledati iz različitih perspektiva.

- Biološko gledište temelji se na prirodno-znanstvenim spoznajama.
- Etičko gledanje je ovisno o temeljnim vrijednostima nekog društva ali i struke u kojima su odnosi etički promišljeni (na primjer teološka ili medicinska etika).
- Za stav kršćanske vjere mjerodavni su tekstovi Biblije i Evanđelja.

Biološko gledište

Početak života s biološkog gledišta je oplodnja jajčane stanice. Sjedinjenjem jajčane stanice i spermija nastaje embrio (zametak) i započinje njegov kontinuirani razvoj koji je bitno određen nasljednim faktorima. Poznata podjela u stadije razvoja je tek opis onoga što je prepoznatljivo. Otprilike sedam dana od oplodnje jajčane stanice i smještanja zametka u maternicu je vremensko razdoblje koje treba kritički promatati kad se radi o primjeni sredstava za sprečavanje začeća i kod biomedicinskih metoda umjetne oplodnje.

U svakom stadiju razvoja umire dio začelih zametaka ili zbog toga jer su defektni ili jer nemaju prikladnih uvjeta za razvoj. Postotak odumrlih zametaka prije ugnježđenja u maternicu veoma je velik. Danas se pretpostavlja da više od polovice zametaka prirodno odumire.

Etičko gledište

Etika se bavi vrijednostima i odgovornošću i racionalno istražuje što je dobro odnosno moralno. Etička su razmišljanja često osnova za zakonsku regulativu na biomedicinskom području.

Posebno se početkom ljudskog života s jedne strane bavi religijska etika. Ona polazi od teoloških istina i pokušava izraditi općevažuća mjerila. S druge je strane potrebna i medicinska etika kao dio praktične etike. Ona treba na individualna pitanja dati moralo utemeljene stavove i odgovore; pitanja se postavljaju na osnovi danas mogućih zahvata u početak i održavanje ljudskoga života.

Gledište naše vjere

S gledišta naše vjere početak ljudskog života tijesno je povezan sa sjedinjenjem zametka i duše, a njegov

je kraj razdvajanje tijela i duše. Što se tiče tijeka i trenutka sjedinjenja duše i novozačetog života, u Bibliji nema tekstova koji bi poslužili kao osnova za zauzimanje određenog stava.

Filozofsko i teološko razmatranje o sjedinjenju zametka i duše seže u predkršćansko vrijeme. Stav o tome što se smatra pod sjedinjenjem zametka i duše kao i o načinu i trenutku njihovog sjedinjenja ovisi o trenutačnim shvaćanjima i spoznajama o tome kako dolazi do oplodnje i kako se zametak razvija u majčinu tijelu. Stoga se kroz stoljeća mogu pratiti veoma različita tumačenja i shvaćanja.

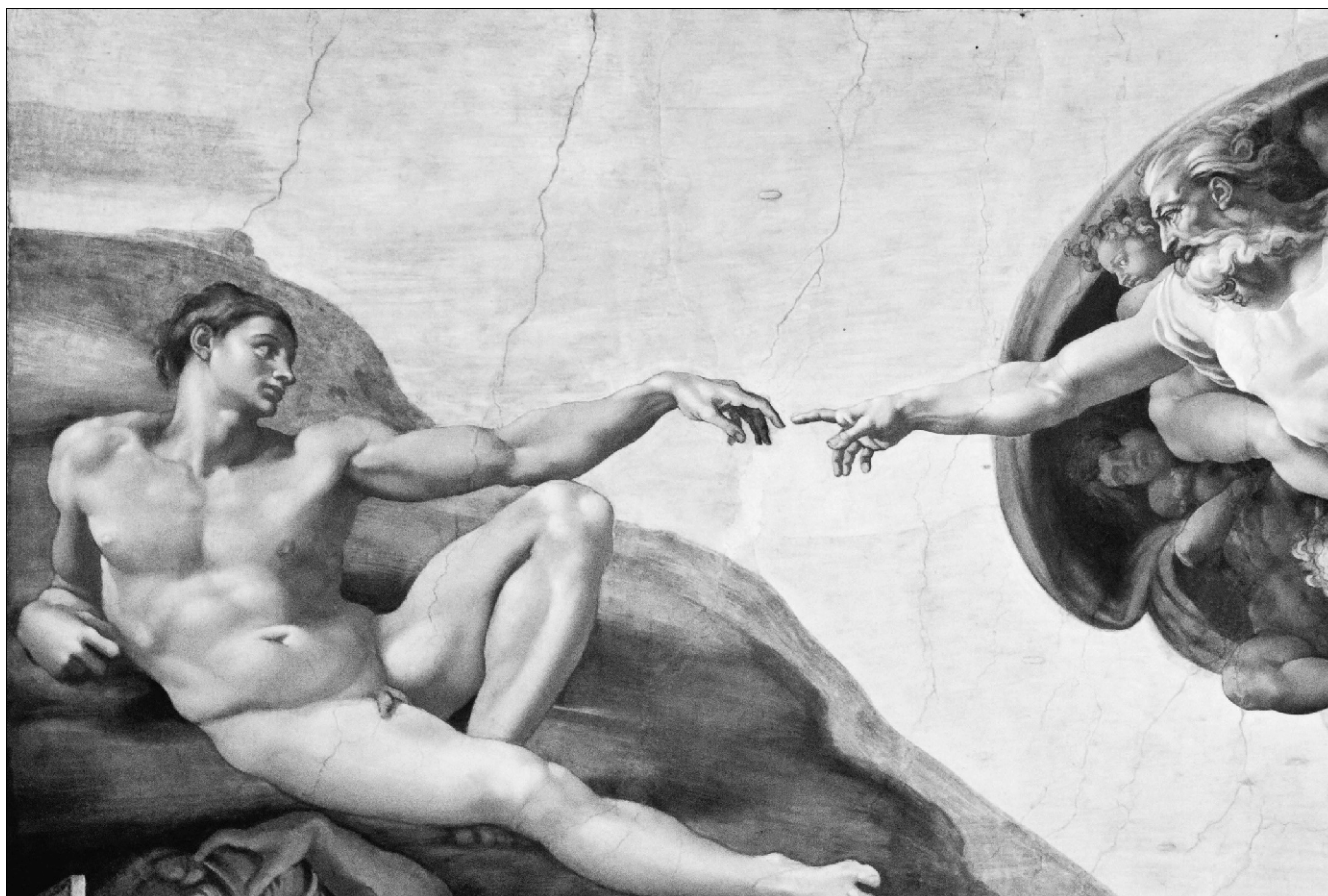
Sjedinjenje duše i zametka – povijest jednog pojma

Prva javna razmišljanja o sjedinjenju novog života i duše dolaze iz grčke filozofije (Platon), pri čemu pojam „duša“ označava ono što sačinjava ljudsko tijelo, što mu daje život i sposobnost kretanja, a smrću se odvaja od njega.

Aristotel nije polazio od činjenice da je duša besmrtna, već je u njoj vidio princip koji nastaje zajedno s rastom tijela i daje mu život, a završava smrću tijela. Samo ono inteligentno što je čovjek stvorio, ostaje besmrtno kao duh. On govori o tri razvojne faze duše koje teku paralelno s razvojem tijela. Po njemu sjedinjenje počinje kod začeća prvom fazom to jest „dušom biljke“ koja ima sposobnost prehrane zbog rasta i razmnažanja, tu dušu tijekom razvoja zametka mijenja „animalna duša“ koja ima sposobnost opažanja putem pet osjetila, a nakon rođenja mijenja je „duša koja ima svijest i razmišlja“. Taj se proces naziva sukcesivnim sjedinjavanjem.

Kršćanska tradicija vidi zapravo dušu kao nešto čisto duhovno. Način i trenutak sjedinjenja se prikazuju različito. Augustin ostavlja otvoreno pitanje da li duša proizlazi iz Adamove duše ili je prenose roditelji oplodnjom ili je stvara Bog kod svakog pojedinca posebno.

Toma Akvinski pretpostavlja da dušu kao ono najznačajnije u čovjeku ne predaju ljudi, nego da je stvara Bog u trenutku kada je tijelo formirano. Naslanjajući se na Aristotela, Toma Akvinski smatra da duša prolazi kroz određeni razvoj koji je po njemu ranije završen (40-90 dana). Najviši stupanj duše, duša razuma, stvorena je od Boga i

ljudsko tijelo. U kasnoj antici i u srednjem vijeku se govorilo uglavnom o kasnijem sjedinjenju duše i tijela. Otkrića razvojne biologije i posebno genetike su doveli do toga da se trenutak početka novog ljudskog života, a time i sjedinjenja tijela i duše pomicao sve više unaprijed.

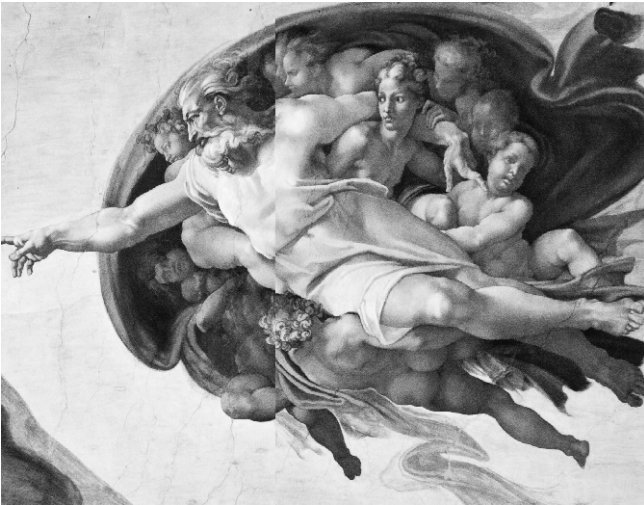
Ocjena gledišta

Od staroga vijeka pa sve do prosvjetiteljstva Crkva je barem u zapadnom društvu imala veliku vlast tumačenja svih pitanju u vezi s čovjekovim životom. Kroz prosvjetiteljstvo i napredak znanosti u novo je vrijeme dobila na značenju etika, a posebno medicina. Društvene norme na biomedicinskom području su danas određene tehnički mjerljivim podacima. Crkvenu vlast tumačenja smatraju danas relativnom čak i aktivni kršćani. Na njezino su mjesto u tom pogledu došle društvene tendencije i etička promišljanja.

Zbog današnjih veoma različitih društvenih normi i veoma različitih zakonskih rješenja u pojedinim državama mogu se principijelni stavovi u biomedicinskom području tek ograničeno provoditi u svakodnevni život. Sve više odluka donose etičke komisije odnosno prepušta se čovjeku na osobnu odgovornost. Ta osobna odgovornost nije sa stano- viša naše Crkve samovolja, već je povezana s kritičkim propitivanjem namjera.

Napetosti među gledištima

S obzirom na različito gledanje na početak ljudskog života dolazi do određenih napetosti. Zakonska rješenja zasnovana na etičkom gledanju su tek djelomično identična s kršćanskim vrijednostima. Prihvaćaju se ili odbacuju metode, ali ne podliježu kažnjavanju one koje su protivne kršćanskim vrijednostima. Izuzimanje određenog ponašanja iz kaznenog progona, ostavlja dojam da je dozvoljeno.

Ako se - sjedinjenje duše i zametka - koje je iz crkvenog gledišta veoma značajno – događa istovremeno kada i biološki dokazivo spajanje jajčane stanice i sjemenske stanice, znači da zbog poznatog odumiranja embrija kod prirodne progresije odumre jedan značajan dio tog novog života i prije nego li je bio rođen. Velikim dijelom odumro bi sjedinjeni život duše i zametka, a da roditelji toga nisu ni svjesni.

Sa crkvenog gledišta ne može se nedvosmisleno utvrditi kada dolazi do sjedinjenja duše i zametka. Važno je da se ljudski život ne sprječava ili čak ubija ljudskom odlukom odnosno djelovanjem; neovisno o važećim zakonima. Na osnovi takvog razmišljanja Crkva daje preporuke na biomedicinskom području koje vjernicima nude orijentir kako se ponašati odgovorno.

Budući da je trenutak sjedinjenja duše i zametka nepoznat, ne može se tvrditi da sa svakim umiranjem oplođene jajčane stanice (embija, zametka) i duša odlazi na onaj svijet.

Način sjedinjenja duše i zametka nam je nepoznat i sasvim u Božjoj ruci. Budući da ta činjenica nema nikakve praktične posljedice za svakodnevni život vjernika, Crkva se ne smatra obaveznom zauzimati neki određeni stav po tom pitanju.

Stav Novoapostolske Crkve o početku života i sjedinjenju duše i tijela:

- Da bi što bolje zaštitila čovjeka kao sliku Božju, Crkva poštuje ljudski život od trenutka oplodnje i ne prihvaća ubijanje tog života. Tom životu pripada neograničeno dostojanstvo čovjeka.
- Kada dolazi do sjedinjenja duše i tijela, u Božjoj je ruci i ne može se ljudskim znanjem utvrditi. Zbog najbolje moguće zaštite cjelovitog ljudskog života, Crkva polazi od pretpostavke da se sjedinjenje duše i zametka događa u trenutku stapanja jajčane i sjemenske stanice.
- Crkva prihvaća one biomedicinske metode i liječenja kojima se namjerno ne uništava oplođena stanica (ljudska selekcija).
- Crkva zna da postoji prirodna, biološka selekcija pri kojoj odumire ne mali broj oplođenih stanica (embriona) bez ljudskog uplitanja.
- Postupak u skladu sa stavovima naše Crkve može dovesti do ograničavanja onoga što je medicinski izvedivo. Ta ograničenja treba prihvatiti pouzdajući se u Boga, jer je ljudski život dan od Boga i zaslužuje svako poštovanje.

S „Krajem ljudskog života“ bavimo se u drugom dijelu elaborata koji će biti objavljen u sljedećem izdanju našeg časopisa „community“,